

DOODKALM

EEN GRUWELIJK SPANNENDE SERIAL KILLER
THRILLER

CALLADINE & BAYLISS
BOEK 2

HELEN H. DURRANT

Copyright Helen H. Durrant 2015

Published by special arrangement with Lorella Belli Literary Agency Limited and
2 Seas Literary Agency

Copyright Nederlandse vertaling 2025 Wonderland Publishers B.V.

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel: *Dead Silent* (revised edition 2025)

Vertaling: Festina Lente

Omslagontwerp: Barbara van Ruyven | Bij Barbara

Omslagbeeld: Shutterstock

ISBN 978 90 83555 065

NUR 332

www.wonderlandpublishers.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie,
internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

PROLOOG

IN DE DICHTTE mist van de vroege ochtend was nog net een klein wit busje te zien dat door de stromende regen over een afgelegen landweggetje reed.

‘Je hebt me teleurgesteld, Vida. Het ging prima tussen ons, maar dat was niet goed genoeg voor jou. Of wel?’

De bestuurder ramde zijn vuist op het dashboard. Er liepen hete tranen over zijn wangen. Hij streek met een ruwe hand over zijn wang. Hij kon nauwelijks iets zien; door de tranen, de harde regen en de mist had hij het echt moeilijk. Waarom moest het zulk slecht weer zijn als hij zo veel te doen had?

‘Je wist dat ik van je hield. Ik heb je nooit een reden gegeven om daaraan te twijfelen. We hadden niemand anders nodig; we waren het eens. Waarom deed je het dan? Je had alles kunnen hebben, wat dan ook, behalve dat!’ Hij schreeuwde nu, zijn ogen flitsten naar het spiegelbeeld in de achteruitkijkspiegel. Er kwam geen antwoord van de figuur die achterin lag.

‘We hebben gepraat. Je zei dat je hetzelfde voelde als ik. Maar dat deed je niet, of wel? Je hebt jezelf zwanger gemaakt. Liegende bitch! Al die tijd was je niet van plan je

aan onze afspraak te houden. Ik kan het niet, Vida!’ schreeuwde hij hoofdschuddend, terwijl de woede weer toenam. ‘Je kunt niemand anders de schuld geven van wat er is gebeurd... Het is allemaal je eigen stomme schuld!’

De mist was zo dik dat het witte busje nu over het smalle lint van de weg kroop, een van de landweggetjes boven Hopecross. Hij was beter af geweest op de ringweg.

‘Je kunt je niet beheersen, dat is jouw probleem. Dat is het probleem van al jullie stomme sloeries. Tien weken, Vida, meer hadden we niet, voor jij alles verpestte,’ jammerde hij. ‘Na alles wat ik heb gezegd. Ik heb mijn hart uitgestort, egoïstische bitch. Stomme egoïstische bitch! Je verdient wat je te wachten staat, en nog veel meer, omdat je me dit aandoet!’

Bijna blind van tranen en razernij draaide hij de oprit naar de snelweg op. Er was geen verkeer. Op een normale dag zou het druk zijn geweest, zelfs zo vroeg al. Maar vandaag, in de mist, was het stil. Geen reden voor een slakkengang, besloot hij, terwijl hij flink gas gaf.

Het busje snelde naar Leesdon. Hij wist niet goed waar hij heen ging, waar hij Vida naartoe zou brengen. Hij wreef over zijn voorhoofd. Hij had hier niet over nagedacht. De anderen waren gemakkelijker geweest; hij had ze gewoon gehouden. Maar deze wilde hij niet houden. Alles veranderde, en niet ten goede, dus hij moest van haar af. Maar dan moesten alle anderen ook weg. Hij begon te kalmeren. Hij moest nadenken. Het zou niet zo erg zijn; het zou goed zijn om van haar af te zijn. Dan hoefde hij nooit meer naar haar zeurende gezicht of magere lijf te kijken.

Plotseling zag hij wat opdoemen. Een donkere massa blokkeerde de weg en er leken ook vlammen te zijn. What the fuck was dit? Een auto-ongeluk? Een kettingbotsing door het weer? Hij spande zijn ogen in om iets te zien, maar in de mist kon hij niets onderscheiden.

Hij slipte abrupt tot stilstand achter een grote sedan. De lichten waren uit en de motorkap was opengesprongen en helemaal krom. Spiralen stoom stegen op uit de motor. Op de voorbank kermde een man van pijn.

‘Ik zit vast!’ schreeuwde hij toen hij de koplampen achter zich zag. ‘Ik kan mijn benen niet bewegen. Bel om hulp, alsjeblieft, in godsnaam... Doe iets!’

De bestuurder stond naast het busje het tafereel voor hem op te nemen. Meerdere voertuigen waren op elkaar ingereden. Afgezien van die ene man heerste er een griezelige stilte, bijna net zo dicht als de mist zelf. Niemand bewoog. Er kwam niemand aan. Dit was een kans die hij niet mocht missen.

‘Eruit, bitch.’ Hij trok het lichaam van een vrouw uit de achterkant van het busje. Hij hoorde haar voeten hard op het asfalt ploffen en sleepte haar naar de auto. ‘Dit is de laatste keer dat je me dwarszit. Ik zal je leren te willen wat je niet kunt krijgen.’

Hij rukte een van de passagiersdeuren open en werkte haar naar binnen. Ze maakte het hem niet gemakkelijk; tot het einde toe was ze een lastpak. Ze was heel zwaar. Dood gewicht.

‘Opgeruimd staat netjes.’

Hij snuffelde een paar minuten achter in zijn busje en kwam terug met een jerrycan met benzine. Terloops gooide hij de inhoud leeg onder de sedan, waardoor het gegil en geschreeuw om hulp van de beknelde man toenam. Hij moest het nu toch wel doorhebben. Er kwam geen hulp.

Genoeg van dit lawaai. Hij had meer te doen. Hij stak een lucifer aan, gooide die onder de auto en liep weg. Binnen een fractie van een seconde stond het voertuig in lichterlaaie.

Net als de rest was Vida nu verleden tijd.

HOOFDSTUK 1

Dag een

HET WEER HAD FLINK HUISGEHOUDEN. Twee late herfststormen hadden de laatste bladeren eraf geblazen en het hele kerkhof was een natte glibbertroep. De mist was tenminste grotendeels opgetrokken. Er bleef wat lage, wervelende mist op de sombere heuveltoppen hangen.

Inspecteur Tom Calladine stond stil, met zijn dochter aan zijn zijde, toen de begrafenisondernemers de kist van zijn moeder uit de lijkwagen haalden. Hij moest zich vermannen. Hij moest zich hier op een of andere manier doorheen slaan. Het was zover; de dag die hij had weggedrukt, de gebeurtenis waaraan hij niet had willen denken. Maar nu had hij geen keus. Hij wist niet zeker of hij erdoorheen zou komen, maar hij moest zich sterk houden voor Zoë. Ze had haar oma nog maar net gevonden of ze was haar alweer kwijt. Sterven was zo definitief.

Zoë Calladine pakte zijn hand en trok er zachtjes aan. 'We moeten naar binnen,' fluisterde ze. 'Ze wachten op je teken.'

Hij treuzelde, stelde het uit. Hij wilde niet toegeven dat

zijn moeder eindelijk weg was. Ze was in het holst van de nacht weggeglipt zonder ook maar een kík te geven. Waarom had ze niet gevochten? Zo oud was ze niet, ze had toch zeker nog wel een paar jaar te gaan?

Hij keek neer op de jonge vrouw aan zijn zijde. Zijn dochter. Twee maanden geleden wist hij niet eens dat ze bestond. Ze was als een donderslag bij heldere hemel in zijn leven gekomen en liet nu al haar sporen na. Ze was ook van plan om te blijven; een beslissing die ze had genomen zonder enige aansporing van zijn kant, en daar was hij heel blij mee.

Ze woonde nog steeds bij hem, maar dat zou ongetwijfeld veranderen. Zoë was jurist, dus ze zou zich snel genoeg een eigen huis kunnen veroorloven. Ze had rechten gestudeerd, haar diploma gehaald en ervaring opgedaan bij een kantoor in Bristol. Nu had een lokale praktijk haar aangenomen.

Haar hulp bij het organiseren van dit alles was van onschatbare waarde geweest. Ze had alles met de begrafenisondernemers geregeld en nazít in het Leesworth Hotel erna. Eigenlijk had ze alles gedaan. Zoals gewoonlijk – stomme klootzak die hij was – had hij drukte op het werk gebruikt als excuus om geen bijdrage te leveren.

Ze had ervoor gezorgd dat alle oude vrienden van Freda het wisten. Ze waren er ook allemaal en er was vervoer voor hen geregeld. Monika was gekomen als vertegenwoordiger van het tehuis waar zijn moeder de afgelopen maanden had gewoond. Monika zag er getekend en nerveus uit, even overstuur als hij. Ze verplaatste telkens haar gewicht van de ene voet op de andere en bleef maar naar hem kijken. Hij ving haar blik, maar ze knikte slechts kort. Hij had het anders moeten doen. Ze had bij hem moeten staan. Ze was tenslotte meer dan de verzorgster van zijn moeder, veel

meer. God, wat had hij het daar verknald. Ondanks alles miste hij haar.

Maar Lydia Holden was de laatste druppel geweest voor hun relatie. Het was waar dat het al een tijdje sputterde – niet genoeg input van hem – maar na Lydia kon Monika het nauwelijks opbrengen om met hem te praten. Hij had gepiekerd hoe hij haar moest vertellen over de mooie journaliste, maar uiteindelijk was dat niet nodig geweest. Monika had gewoon Lydia's stuk in de krant gelezen. Ze had wat saillante vragen gesteld en ongetwijfeld Ruth, zijn brigadier, ondervraagd en de rest had ze zelf uitgewerkt. Tom Calladine hield niet van haar, zo simpel was het. Hoe kon dat ook als hij zo gemakkelijk verleid kon worden?

Hij keek naar de mannen in het zwart die de bloemen op de kist schikten. Witte lelies: traditioneel. Zijn moeder zou het hebben goedgekeurd. Hij had hier eerder gestaan, bijna op dezelfde plek zelfs, toen hij twaalf of dertien was, na de dood van zijn vader. Hij herinnerde zich niet echt dat hij iets had gevoeld. Hij herinnerde zich dat hij het vreselijk had gevonden om een nieuw pak te moeten dragen, en dat hij naar huis had gewild om naar een of ander televisieprogramma te kijken.

Zijn mijmering werd verbroken toen een auto op de oprit zijn aandacht trok. Een laatkomer? Hij wilde ernaartoe lopen, maar vloekte toen binnensmonds. De auto die soepel naar hen toe reed was een gestroomlijnde, zwarte Bentley. Dat kon maar één ding betekenen.

Ray Fallon.

Hoe was hij er in godsnaam achter gekomen? Nog belangrijker: wat kwam hij doen? Hij had haar niet bezocht in het verzorgingstehuis, dus waarom zou hij haar begrafenis bijwonen? Afgezien daarvan wist Ray Fallon donders goed dat hij hier niet gewenst was.

'Thomas!'

Fallon was onberispelijk gekleed in een Italiaans designpak en een jas van kasjmier met een fluwelen kraag. De laatste keer dat ze elkaar hadden ontmoet, had Fallon in een ziekenhuisbed gelegen na een zware hartaanval. Kijk hem nu eens. De duivel zorgde goed voor zijn mensen.

Calladine stapte naar voren om zijn neef te ontmoeten. Wat had het voor zin? Hij nam aan dat zijn moeder hem hier had willen hebben. Ze had hem vrijwel opgevoed, per slot van rekening.

‘Nou, Thomas. Trieste dag.’ Fallon stak een hand uit, die Calladine negeerde.

Een van zijn lijfwachten boog zich over de kofferbak en overhandigde de begrafenisondernemers een enorm arrangement witte rozen met de tekst: *Tante Freda*. Overdreven en totaal onnodig.

‘Ze wachten allemaal. We kunnen dit maar beter doen, Thomas.’ Fallon gebaarde zijn mannen naar voren. Er stapten nog drie kerels in zwart pak uit de auto, die op de kist af liepen. ‘Jij en ik gaan voorop, jij rechts, ik links. Wel toepasselijk, vind je niet?’

Calladine lachte niet. Ray Fallon was een van de beruchtste schurken van Manchester. De enige reden dat hij geen levenslang had gekregen, was omdat het team van Manchester Centraal niet slim genoeg was om hem te pakken. Was hij te streng voor zijn collega's? Fallon was niet alleen slim, hij was ook meedogenloos. Hij was een meester in waterdichte alibi's creëren, zelfs als hij daarvoor een moord moest plegen. Dus het draaide niet alleen om hem pakken. Hem in de val lokken en mensen laten getuigen voor de rechter, dat was de sleutel. Maar ondertussen bleef hij floreren. Zelfs een hartaanval en een bypass hadden hem niet tegengehouden. De man was gevaarlijk, een lastpak – en, tot grote verlegenheid van de inspecteur, zijn verdomde neef!

De zes mannen grepen de kist van Freda Calladine en droegen hem naar de parochiekerk van Leesworth. Als mam dit zou zien, zou ze opgewonden zijn. Maar vanuit Calladines oogpunt was het een nachtmerrie. Zijn moeder ondernam haar laatste reis, begeleid door de gevaarlijkste gangster van Manchester en zijn gevolg.

Toch kon Calladine een lachje niet inhouden. Er zat een vreemde ironie in dit alles. Hij was dankbaar dat er niemand van het bureau aanwezig was om er getuige van te zijn.

Bij de kerkdeur haalde Calladine diep adem. Dit was het dan. Dit was het laatste afscheid.

Het was overal waanzinnig druk. Het was nog maar een paar weken tot Kerstmis en Leesworth leek totaal in paniek. De winkels aan de High Street genoten van een korte onderbreking van de recessie en het tuincentrum had een levendige handel in kerstartikelen.

Het was lunchtijd en Cassie Rigby had een driftbui. Ze had honger en verveelde zich omdat ze langs de winkels was gesleept. Ze was pas vier jaar oud.

‘Ga daar zitten en wees een brave meid.’ Anna keek behoedzaam naar de lange rij bij de zelfbedieningsbalie. ‘Ik zal iets voor je halen; zo’n maaltijdbox. Is dat goed?’

Het kleine meisje knikte. Die vond ze lekker; er zat yoghurt in, en een pakje sap.

Anna Bajek keek nog eens naar de rij. Als ze Cassie meenam zouden ze hun tafeltje kwijt zijn. ‘Nou, jij moet hier blijven zitten. Je mag niet van je stoel. Als je braaf bent, mag je daarna een ijsje, als we de Kerstman hebben gezien.’

Het kind knikte en leunde naar achteren. Anna stapelde hun boodschappen naast haar op en ging in de rij staan. Ze

keek om en zwaaide. Het zou wel gaan zo met het kind; ze waren maar een paar meter van elkaar verwijderd.

De vrouw voor Anna had haar handen op haar brede heupen en maakte ruzie met de degene achter de toonbank. Waarom stond er altijd maar één persoon achter de balie op dit soort plekken?

‘Ik had *cottage pie* besteld. Hij wilde de soep met een broodje.’

De ober verdween naar achteren, terwijl de rij wachtenden met hun ogen rolde en begon te klagen. Na wat een eeuwigheid leek, kwam hij weer tevoorschijn en overhandigde een dienblad met eten aan de vrouw. Ze dook in haar tas, op zoek naar haar portemonnee. Waarom had ze het geld niet al klaar? vroeg Anna zich af, terwijl ze steeds geïrriteerder werd. Toen keek de vrouw achter zich en riep naar iemand in de zaak. Niet genoeg geld. Nog langer wachten! Anna vloekte in het Pools.

Waarom ging het hier altijd zo? Anna keek naar Cassie en zwaaide opnieuw. Nog een uur, meer niet, dan kon het kind terug naar haar moeder.

Een groep tieners bleef precies voor haar neus staan. Ze begonnen te kletsen en keken op hun telefoons. Nu kon Anna hun tafel niet goed zien. Ze stapte opzij zodat ze Cassie kon zien, en verloor prompt haar plaats in de rij. Dit was niet grappig meer. Ze stampte met haar voet en vloekte nog eens, wat een reeks boze blikken opriep van de anderen naast haar in de rij. Ze ging in het Pools tekeer tegen de tieners en schudde zelfs een vuist naar hen.

Ze had er genoeg van. Dit hele gedoe was tijdverspilling geweest. Nog steeds razend legde ze de paar meters af die haar van hun tafel scheidden.

Cassie Rigby was weg.

‘Dat ging goed, Thomas. Ik moet zeggen dat je haar eer hebt aangedaan. Tante Freda zou blij met je zijn.’ Fallon sloeg zijn neef op de schouder. ‘En wie is dit?’

‘Zoë. Zoë Calladine, mijn dochter.’

‘Jij en Rachel?’ Nou, ik kan best geloven dat Rachel zo’n mooie jonge vrouw kon produceren, maar jij, Thomas?

‘Het gaat je geen zak aan, Ray, dus hou op.’

‘Aangenaam kennis te maken, schat.’ Fallon negeerde zijn neef en stak zijn hand uit. ‘Wat vind je van Leesdon? Kloteplek, hè?’ Hij grinnikte, terwijl hij de volle kracht van Calladines voet tegen zijn scheenbeen kreeg vanwege zijn taalgebruik.

‘Vergeef me, Zoë. Je vader moet me niet; dat heeft die arme donder nooit gedaan, zelfs niet toen we kinderen waren. Hij sloeg me bont en blauw, de pestkop.’

Zeg dat wel! En wat jammer dat hij hem nu geen serieuze mep kon verkopen.

Fallon nam de jonge vrouw een paar tellen op. ‘Ik weet niet hoeveel je van je familie weet, maar hij en ik zijn als enigen over. Daarom moeten we elkaar beter leren kennen. Ik weet dat Marilyn dat leuk zou vinden. Marilyn is mijn vrouw,’ legde hij uit. ‘Maar we wonen hier niet in de buurt. Ik ben ontsnapt; verdomd als het niet waar is. We wonen in Cheshire, zoals alle rijke stinkerds, hè, Thomas?’

Calladine gromde als antwoord en maakte aanstalten om Zoë weg te leiden zonder Fallon aan te kijken. Maar Zoë wilde er niets van weten.

‘Bedankt, Ray. Misschien doe ik dat wel.’ Ze glimlachte.

‘Nee, dat doe je verdomme niet!’ Calladine trok Zoë mee naar de pastoor, die in de deuropening van de kerk stond. ‘We nemen afscheid van pastoor Buckley en brengen dan iedereen naar het hotel.’

‘Je bent erg onbeleefd,’ zei Zoë tegen hem. ‘Hij is je neef.

Jullie waren ooit close, dus waarom gaan jullie nu niet met elkaar om? Zo slecht kan hij niet zijn.'

Ze had geen idee. En hopelijk hoefde ze er nooit achter te komen.

'We waren nooit close. En nee, we gaan niet met elkaar om. Ik wil ook niet dat jij met hem omgaat. Die man is een moordlustige schoft. Laat je niet misleiden, hij is kwaadaardig. Soms, als ik geen andere keus heb dan in zijn gezelschap te verkeren, zoals vandaag, moet ik glimlachen en doen alsof, maar meer ook niet. Begrijp je dat?'

'Nou, ik vind nog steeds dat je niet erg aardig was. Je hebt nauwelijks met hem gepraat. In feite was je volstrekt ijzig. Hij zal zich bepaald niet welkom hebben gevoeld.'

Calladine gaf niets om de gevoelens van zijn neef. En Fallon moest de hint hebben begrepen, want hij en zijn kleerkasten begaven zich naar de Bentley.

Fallon riep nog een laatste keer naar Thomas: 'Ik kan niet naar de nazit! Maar ik heb de bar al betaald, dus ik trakteer.'

Calladines gezichtsuitdrukking veranderde niet. Wie dacht hij wel dat hij was?

'Dat was erg aardig van hem. Hij lijkt me best aardig, en rijk ook, zo te zien.'

Calladine had haar graag verteld hoe hij aan die rijkdom kwam, maar dit was niet de tijd of de plaats. Hoe dan ook, haar telefoon ging.

'Je hebt de jouwe niet uitgezet.'

'En dat is maar goed ook. Het is voor jou.'

Het was zijn brigadier, Ruth Bayliss. 'We hebben een vermist kind. Ik weet dat dit een moeilijke dag voor je is, en ik zou niet gebeld hebben als ik een keus had gehad, maar ze is pas vier. Dus je moest het meteen horen. Het ene moment zat ze aan een tafel in de koffiehoeke van het

tuincentrum en het volgende was ze weg. De oppas zei dat het was alsof ze letterlijk in rook was opgegaan.'

Ruth had er goed aan gedaan hem te bellen. Als het kind niet binnen een paar minuten was gevonden, dan was ze waarschijnlijk meegenomen. Zijn maag draaide zich om. Wat voor hel stond hem nu weer te wachten?

'Zoiets heb ik al een tijdje niet meer gehad. Is er een AMBER Alert uitgegaan?'

'Ja, en ik wacht op de ouders. We moeten ze spreken, een actuele foto krijgen en misschien zelfs een huiszoeking regelen. Zoals ik al zei: het kind was met haar oppas, een jonge vrouw genaamd Anna Bajek. De ouders, meneer en mevrouw Robert Rigby, waren aan het werk. Ik heb contact met ze opgenomen en ze zijn op weg naar huis. Ik zit nu in de auto voor het huis. Anna Bajek is nog op het bureau om een verklaring af te leggen.'

'Zou jij niet weg zijn? Ik dacht dat die trip naar Wales vier dagen duurde,' zei hij. Hij was nieuwsgierig waarom Ruth aan het werk was terwijl ze eigenlijk met verlof had moeten zijn.

'Ray, de man die de vogelwerkgroep organiseert, heeft een ongeluk gehad. De sufferd is van een ladder gevallen en heeft zijn been gebroken. Daardoor moest Joan natuurlijk afhaken en bleven er maar twee over, dus we hebben de trip uitgesteld.'

'Wat jammer. Je had er zo'n zin in. Wat was het ook alweer, iets met wauw?'

'Ja, Tom, rode wouwen, maar het maakt niet uit.'

'Oké. Geef me het adres en ik zie je daar. Bel het bureau; laat de oppas niet gaan voor ik ook met haar gesproken heb.'

'Je kunt niet weggaan. Het is de begrafenis van je eigen moeder!' Zoë Calladine was boos.

'Ze heeft gelijk, baas.' Ruth deed ook een duit in het zakje nadat ze had opgevangen wat Zoë zei.

‘Het is al goed. Het is toch al afgelopen nu, behalve dan het zuipen.’

‘Oké, maar kom alleen als je het zeker weet. Ik kan het voorlopig wel aan.’

Hij wist dat ze dat kon. Ruth Bayliss was een eersteklas brigadier. Maar ze kwamen al een man tekort en een van hen, rechercheur Simon Rockliffe, had aangepaste diensten. Hij had een hoofdwond opgelopen tijdens hun laatste zaak en was pas onlangs weer aan het werk gegaan.

‘Het spijt me.’ Hij nam Zoë even apart. ‘We hebben te maken met een vermist kind; een heel jong kind ook nog. Ik heb geen keus, dat begrijp je toch wel? Zo gaat het met mij, Zoë. Daarom liep het mis tussen je moeder en mij... Ik zie je later. Ik zal proberen naar de nazit te komen, maar ik kan het niet beloven. En hé, het is rotweer, waarom doe je niet wat met al die mooie bloemen? Ze gaan gewoon verloren als ze in deze regen op het graf blijven liggen. Laat Monika maar wat meenemen naar het tehuis. Ik weet zeker dat je oma dat goed zou vinden.’ Hij glimlachte en kuste haar wang, en toen was hij weg.